

► **Instromer Ad van Luijn (57) besloot zijn leven en werken aan God te geven**

Van de belasting naar het priesterschap

De rooms-katholieke kerk in Westland krijgt er een nieuwe priester bij. Ad van Luijn is een late instromer die na een persoonlijk drama besloot zijn leven en werken aan God te geven. „Ik weet zeker dat mijn overleden vrouw daarmee zou instemmen.”

Rien van den Anker
Westland

Of het jasje aan of uit moet, vraagt hij de fotograaf. Hij lacht als die beslist dat dat wel erg formeel is. Even later poseert hij in een blauw overhemd, met korte mouwen en ook een zogenoemd hagelwit 'priesterboord'. Als een kam gaan gespreide vingers nog even door het hoofdhaar. Ad van Luijn, 57 jaar, binnenkort nieuwe priester in Westland.

Een priesterwijding gebeurt in de huidige seculiere wereld met dalend kerkbezoek niet zo vaak meer. Zeker niet als de betrokkene al de vijftig is gepasseerd, een glanzrijke ambtelijke carrière achter de rug heeft, getrouwd was en twee kinderen heeft.

Weduwnaar

En die pas nadat hij weduwnaar was geworden besloot zijn leven, celibatair, aan de kerk te wijden. Daarvoor eerst ook nog even zes jaar moest studeren. „Je maakt geen keuze voor een nieuw, ander beroep maar voor een nieuwe manier van leven. Nadat mijn vrouw Loes, de liefde van mijn leven, was overleden vond ik na een tijd van rouw en verdriet ook zoveel dankbaarheid dat ik 31 jaar met haar had mogen leven. Dat maakte de beslissing gemakkelijker.” Ook zijn dochters begrepen zijn rigoureuze stap, zeiden met hem dat hun moeder er volledig mee zou instemmen.

Ad van Luijn komt uit het Drentse Roden, vlak bij de grens met Groningen; telg uit een rooms-katholiek geslacht dat wordt gedomineerd door onderwijzers en

priesters. Zijn vader was leraar Grieks en Latijn en zijn moeder onderwijzeres. Vier ooms waren priesters, één daarvan is naamgenoot Ad van Luijn die jarenlang bisschop in Rotterdam is geweest.

In die ambiance was het in zekere zin logisch dat, zo vertelt Ad, hij toentertijd ook al heeft nagedacht over een priesterschap. Hij twijfelde, wist ook niet zeker of hij het

Geen keuze voor een nieuw, ander beroep, maar voor nieuwe manier van leven

– Ad van Luijn

wel zou kunnen. Hij koos uiteindelijk voor de in de familie opmerkelijke studie algemene economie in Tilburg. Toch had zijn studiekeuze volgens hem wel een bijna religieuze overweging: dienstbaar zijn aan de samenleving. Ook toen al wist hij dat hij na zijn studie ambtenaar zou gaan worden.

Ministeries

En dat gebeurde ook. Hij belandde in diverse Haagse ministeries, zoals Financiën, Economie, Wonen, Verkeer en Waterstaat en ten slotte op een topfunctie bij de Belastingdienst. „Ik weet het, ik weet het, dat is voor veel mensen misschien opmerkelijk. Maar zelfs binnen mijn uitgangspunt om mensen met elkaar te verbinden vind ik dat je geld nodig hebt om tot goede maat-

▲ Ad van Luijn in de Adrianuskerk in Naaldwijk. FOTO THIERRY SCHUT

schappelijke dingen te komen.”

Ze heette Loes en hij ontmoette haar op hun eerste studiedag in Tilburg. Het was voor beiden de allereerste liefde op het eerste gezicht. „En dat zou zo blijven”, klinkt het nog steeds vol passie. Na hun stu-

dies gingen ze eerst in Zoetermeer en later lang in Waddinxveen wonen. Er kwamen twee dochters. Iets meer dan dertig jaar later was het geluk voorbij, sloeg het noodlot toe; na een kort ziekbed overleed Loes onverwacht, 50 jaar.

Een periode van diepe rouw en verdriet volgde, daarna besloot hij zijn leven radicaal te veranderen, een einde te maken aan wat hij de

eerste helft van zijn leven noemde, hij ging priester worden. Hij kreeg zo vaak de vraag waarom dat hij ongevraagd maar direct uitlegt. „Wat ik nu vertel zal niet iedereen begrijpen maar na de tranen vond ik ook zo veel dankbaarheid dat ik 31 jaar met Loes had mogen leven. In een periode van zelfreflectie, veel gesprekken, een reis naar Israël kwam bij mij de stellige overtuiging dat ik

nu geroepen werd door God. Tot het priesterschap.”

Late roeping

Er kwamen ruim 6 jaren van studie, eerst parttime, later volwaardig. Hij volgde de opleiding grotendeels in Breda met anderen die in de katholieke kerk late roepingen heten: ouderen die alsnog priester willen worden. Die studiejaren ziet hij

achteraf niet als zwaar maar meer als een proces waarin je jezelf helemaal moet afpellen. „Opnieuw uitzoeken wie je precies bent. Waarna je als een nieuw persoon overblijft.”

Hij is heel even stil bij de vraag of hij, pas na zo veel jaar religieus geroepen, progressief of orthodox is, antwoordt dan eerlijk. „Ik weet het niet.” Maar direct voegt hij er aan toe: „Ik ga het proberen, ik heb veel

‘Westlanders werken pas hard!’

Aan het eind van de studie belandde Ad van Luijn tijdens een stageperiode in Midden-Delfland en Delft. Uiteindelijk werd hij, in de katholieke kerk gebruikelijk, door de Rotterdamse bisschop Hans van den Hende 'ergens heengezonden'. Het werd Westland. In katholieke termen is dat de Federatie Sint Franciscus met 10 parochies, 12 kerken, een pastoraal team met drie priesters en een diaken en 30.000 geregistreerde gelovigen.

„Die,” zo zegt de nieuwe Westlandse priester nuchter, „niet allemaal meer in de kerk komen.” Wel, mede door de verspreiding over zoveel kerken, geen gemakkelijke parochie, al reageert hij op de vraag of het hard werken wordt, lachend met: „Westlanders werken pas hard!” Maar hij geeft later toe dat elk teamlid in de weekenden wel drie missen moet leiden, vaak voorgaat in vieringen door de week en dat er ook geregeld begrafenisceremonies, doopdiensten, vergaderingen en huisbezoeken aan vast zitten. „Maar vooral die laatste zijn de mooiste dingen, gewoon thuis met mensen open over belangrijke zaken spreken.” Van Luijn wordt op zaterdag 1 oktober om 11.00 uur in Rotterdam gewijd.

met tradities maar ook met de tijd waarin we leven. Ik hoop dat ik dat kan uitdragen maar ik ben niet zo van vaste etiketten.” Misschien net als zijn oom Ad ambitie om bisschop te worden? Bijna fel, gedecideerd klinkt een nee. „Ik ben al dankbaar dat ik priester mag worden in de tweede helft van mijn leven. Ook hier in de Adrianuskerk, toevallig ook mijn naamgenoot.”